

[Justitsministeren]

Jeg kan også vedrørende Sverige sige, at dér arbejder man på at etablere en ny forsikringsordning, det har forslagsstillerne i øvrigt også nævnt i bemærkningerne. Efter de oplysninger, jeg har fra Sverige, synes der ikke at have været den store interesse fra svensk erhvervslivs side for at tegne den nye miljøansvarsforsikring, og ordningen har endnu ikke kunnet genforsikres. Det har således vist sig at være mere kompliceret, end man umiddelbart skulle tro, at få udformet egnede regler på dette område.

Alt i alt synes jeg, at det viser vanskelighederne ved at opnå en fælles nordisk holdning, sådan som forslagsstillerne efterlyser. Jeg mener, det fornøftigste, vi kan gøre, er at afvente udvalgsbetænkningen og så på en rolig og besindig måde få udformet forslagene. Det var jo netop meningen med at sætte det arbejde i gang, og jeg synes nok, man skal være noget tilbageholdende, navnlig når det drejer sig om noget meget kompliceret og noget, der kan bringe ændringer i forhold til den erstatningslovgivning, vi i øvrigt har, at fare frem med en for hurtig lovgivning. Når udvalget har afgivet sin betænkning, så er tidspunktet kommet, hvor vi kan fremsætte et lovforslag i Folketinget.

Det behøver selvfølgelig ikke og skal slet ikke betyde, at dermed sætter man det i stå, der vedrører miljøindsatsen. Den foregår jo på mange måder, som man også ved fra regeringens planer og den lovgivning, der er gennemført her.

Jeg vil også nævne et andet område, hvor vi har taget noget op, der vedrører ikke så meget det erstatningsansvarsmæssige som det strafmæssige, men det er jo også et vigtigt område. Jeg har i Folketingets Retsudvalg redegjort for de tanker, vi har gjort os i Justitsministeriet om at få samlet statsadvokatur, en for den østlige og en for den vestlige del af landet, hvor man behandlede såvel miljøsager som økonomisk kriminalitet. Det er jo nu spørgsmål, der behandles i Retsplejerådet, men det viser jo, at vi på de områder ad forskellige veje gør en indsats og søger at foretage det fornødne med hensyn til at angribe, lad mig sige miljøforstyrrelser på de områder, hvor vi kan komme til det.

Pia Gjellerup (S):

SF's beslutningsforslag vedrørende erstatningsansvar for miljøskader fremdrager et aspekt af miljødebatten, som ikke har været så

udførligt diskuteret her i Folketinget som mange andre aspekter af miljødebatten.

Udgangspunktet for beslutningsforslaget er at skabe et erstatningsretligt grundlag inden for miljøbeskyttelsesområdet, der mere præcist svarer til de interesser, der ønskes beskyttet, og til de muligheder, der vil være for at håndhæve en sådan beskyttelsesinteresse.

For at opnå opfyldelse af hovedprincippet om, at forureneren skal betale, foreslås det, at ansvarsgrundlaget som udgangspunkt skal være et objektivt ansvar. Objektivt ansvar indebærer, at forureneren får ansvar for skader, som han ikke har villet hverken ved aktiv handling eller ved undladelse. Et sådant skærpet ansvarsgrundlag er meget sjældent i dansk ret, men det kendes dog, og det er netop i forbindelse med såkaldt farlig bedrift. Da kun få aktiviteter falder ind under dette begreb, åbnes der i forslaget mulighed for en lempelse af ansvarsgrundlaget.

Det foreslås endvidere, at kravene til beviset for forbindelsen mellem den skete skade og den påståede skadevolder mindskes.

Vi mener i Socialdemokratiet, at begge de foreslåede elementer er meget relevante at få belyst i forhold til miljøskader, hvor forholdene ofte kan være umulige at få opklaret, da den faktiske skadevolder vil være den eneste kilde til oplysning i en række tilfælde, og det er ofte en kilde, der ikke vil være særlig glad for at øse af sin viden.

SF anfører, at de således foreslåede regler stemmer nøje overens med de principper, der gælder i eksempelvis Sverige. Dette anføres som bevis for, at principperne rent faktisk kan anvendes i praksis. Der er fra Sverige ikke meldinger om, at de svenske regelsæt skulle give anledning til retlige problemer.

Imidlertid er det væsentligt at bedømme et regelsæt i forhold til netop den virkelighed, der skal reguleres, her den danske virkelighed. På miljøområdet adskiller udviklingen i Danmark sig en del fra udviklingen i Sverige. Dér har man forsøgt en meget målrettet miljø sikkerhedspolitik, der gennem tilskud og store bøder har gjort det meget attraktivt og efterhånden selvfølgelig at satse på sikkerhedsforanstaltninger for at undgå miljøskader, så vidt det overhovedet kan lade sig gøre.

Den svenske udvikling kronedes i 1986 med vedtagelsen af en miljøerstatningslov, som byg-